

Bilag 1.

SAMMENSLUTNINGEN

af arbejdsgivere indenfor jern- og metalindustrien i Danmark.

Den 30. januar 1973.

Vedrørende det af arbejdsministeren den 15. december 1972 fremsatte forslag til lov om ændring af arbejderbeskyttelsesloven (lovforslag nr. 141).

Sammenslutningen finder anledning til skarpt at protestere mod det forslag til ændring af arbejderbeskyttelsesloven vedr. beskyttelse af sikkerhedsrepræsentanter, som arbejdsministeren den 15. december 1972 fremsatte i Folketinget.

Sammenslutningen finder det af principielle grunde dybt beklageligt, at dette lovforslag er blevet fremsat, uden at spørgsmålet om lovgivning på dette område har været gjort til genstand for nærmere overvejelse og nøjere drøftelse med arbejdsmarkedets organisationer.

Vi er især skuffede, fordi ministeren efter vor opfattelse har handlet i strid med sin udtalelse herom i Folketinget den 1. marts 1972, hvor spørgsmålet om beskyttelse af sikkerhedsrepræsentanter blev rejst af daværende forbundsformand Anker Jørgensen.

Ifølge Folketingets forhandlinger, spalte 3.128, udtalte ministeren bl. a. følgende i sit svar:

„Jeg er derfor enig i, at der er behov for, at der sker noget på dette felt, men jeg kan oplyse, at jeg allerede har taget spørgsmålet op over for Arbejdstilsynet og agter at drøfte problemet nærmere med arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Det er jo den naturlige og normale praksis, som jeg også i dette tilfælde mener bør følges, før der tages endelig stilling til et lovinitiativ, som jeg mener der er behov for i denne sag, og som jeg regner med kan blive en realitet inden så forfærdelig længe. Jeg vil altså søge sagen fremmet mest muligt“.

Den 18. oktober f. å. rettede folketingsmand Camre forespørgsel til arbejdsministeren om sikring af de arbejdere, som tilkalder Arbejdstilsynet, og den fungerende arbejdsminister, boligminister Helge Nielsen, udtal-

te, at regeringen i nær fremtid agtede at fremsætte lovforslag om sikring i ansættelsen af sikkerhedsrepræsentanter, og at det forestående arbejderbeskyttelsesarbejde, herunder sammenlægningen af de 3 arbejderbeskyttelseslove til en lov med mere tidssvarende formulering „naturligvis vil blive gennemdrøftet med arbejdspladsernes egne folk, med organisationerne og på det politiske plan“.

Efter vor opfattelse ville det foreliggende forslag aldrig være blevet forelagt folkettinget, hvis ministeren havde opfyldt sit tilsagn og drøftet problemet nærmere med arbejdsmarkedets organisationer.

Sammenslutningen er endvidere bekendt med, at forslaget om beskyttelse af sikkerhedsrepræsentanter end ikke har været forelagt til drøftelse i Arbejdsrådet eller dets udvalg, men at rådet alene har måttet tage til efterretning, at lovforslaget var tiltrådt af regeringen, hvilket også er stridende mod normal praksis.

Ifølge forslaget skal arbejdsgiveren afholde udgifterne ved udførelsen af hvervet og godtgøre sikkerhedsrepræsentanten tab af indtægt. „Sikkerhedsrepræsentanten er i øvrigt beskyttet mod afskedigelse og anden forringelse af sine forhold på samme måde som tillidsmænd inden for vedkommende eller tilsvarende faglige område“.

Vi skal hertil bemærke, at det er Sammenslutningens principielle standpunkt, at særlig beskyttelse af specielle grupper af arbejdere bør forhandles mellem arbejdsmarkedets parter i forbindelse med en overenskomstfornyelse. Kravet om beskyttelse af sikkerhedsrepræsentanter var da også rejst af Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark over for Sammenslutningen ved de indeværende overenskomstforhand-